

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně:

I ■■■ B ■■■ M ■■■
bytem S ■■■, M ■■■
zastoupena Mgr. Ondřejem Pecákem, advokátem
sídlem Na Ořechovce 199/24, Praha 6 - Střešovice,

proti

žalované:

Kultura města Mladá Boleslav a.s., IČO 28166426
sídlem Dukelská 1093, Mladá Boleslav III

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2016, č. j. INF 1/2016,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2016, č. j. INF 1/2016, a přípis žalované ze dne 16. 11. 2015, který je svým obsahem rozhodnutím o odmítnutí části žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 30. 10. 2015, **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku **13 200 Kč** k rukám jejího zástupce, Mgr. Ondřeje Pecáka, advokáta, sídlem Na Ořechovce 199/24, Praha 6 - Střešovice, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „s. ř. s.“) podanou s účinkou ke dni 4. 5. 2016 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým představenstvo

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Svobodová

žalované zamítlo stížnost na postup při vyřizování žalobkyní podané žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 222/2015 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobkyně současně navrhl, aby soud uložil žalované povinnost poskytnout jí požadované informace, a to dokumentaci týkající se Mladoboleslavského filmového festivalu 2015.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaná porušila zákon tím, že jí odmítla poskytnout požadované informace (zejména faktury) s odkazem na obchodní tajemství, autorský zákon a ochranu osobních údajů, aniž by v odůvodnění blíže specifikovala důvody odepření poskytnutí informací. K tomuto bodu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013-155 (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), z něhož plyne, že nemůže být obchodním tajemstvím celá uzavřená smlouva, či dokonce faktura hrazená z veřejných prostředků, a dále na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6 A 136/2002-35, publ. pod č. 768/2006 Sb.NSS, ve kterém NSS konstatoval, že soud zruší rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace pro existenci obchodního tajemství, pokud lze ze správního spisu zjistit, že v něm nebylo nic svědčícího o tom, že by podnikatel takovou část spisu za obchodní tajemství označil.
3. Žalobkyně dále namítla nesprávný výklad pojmu informace, neboť žalovaná nepovažovala faktury za informace dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Taktéž má za to, že jí měla být poskytnuta smlouva s překladatelskou společností a neexistence této smlouvy není důvodem pro její neposkytnutí, neboť pokud povinný subjekt má určitou informaci disponovat, a v rozporu s touto povinností informací nedisponuje, je povinen ji vyhotovit. Žalovaná není oprávněna nahrazovat vůli žalobkyně a vyhodnocovat za ni, jaké poskytnutí informací je dostačující. Žalovaná má respektovat zákonný postup pro poskytování informací a odepřít poskytnutí informace může jen tehdy, stanoví-li tak zákon.
4. Dále namítla, že žalovaná postupovala procesně nesprávně, když nevydala rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěrem namítla, že stěžejním nedostatkem napadeného rozhodnutí je jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná řádně neodůvodnila neposkytnutí požadovaných informací, resp. nevypořádala stížnostní námítky žalobkyně.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyni byly požadované informace poskytnuty. Ohledně neposkytnutých faktur se vyjádřila tak, že je dostačující, když žalobkyni sdělila informace o ceně poskytované služby či dodávky, neboť faktura může obsahovat údaje citlivé ve vztahu k obchodním vztahům mezi obchodními partnery, a proto není vhodné tyto faktury zasílat a umožnit jejich další sdílení nebo prezentaci. Dle žalované by se jednalo o zásah do práv společnosti, byť vlastněné městem, neboť je v rámci své podnikatelské činnosti povinna chránit své obchodní zájmy.
6. Žalobkyně v replice odmítla, že by jí byly žalovanou poskytnuty veškeré informace, které žádala, neboť jí nebyla poskytnuta žádná z požadovaných faktur. Žalobkyně uvedla, že v případě, obsahovaly-li by faktury osobní údaje, je povinností žalované tyto údaje znečitelnit, ale není to důvod pro neposkytnutí faktur. Zároveň žalobkyně upozornila na to, že žalovaná neuvedla s jistotou, že faktury citlivé údaje obsahují, pouze konstatovala, že faktura *může* obsahovat citlivé údaje. Žalovaná si neuvědomuje svou povinnost k poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že je třeba upřednostnit ochranu podnikatelských aktivit před povinností poskytovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně žádostí ze dne 29. 9. 2015 požádala žalovanou podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací, které se vztahovaly ke kulturní akci Mladoboleslavský filmový festival 2015 (dále jen „kulturní akce“), který pořádala žalovaná. Na tuto žádost byla žalobkyni poskytnuta odpověď přípisem ze dne

8. 10. 2015.

8. Jelikož měla žalobkyně za to, že jí nebyly zodpovězeny všechny dotazy, případně ne v dostatečném rozsahu, podala novou žádost o poskytnutí informací ze dne 30. 10. 2015, ve které specifikovala, že žádá o upřesnění odpovědi na otázku „[j]aký byl celkový rozpočet“, neboť informaci o tom, že rozpočet se pohyboval mezi 550 000 Kč – 600 000 Kč, nepovažovala za přesnou. Dále žádala doplnění informace o subjektech, které se sponzorsky podílely na rozpočtu kulturní akce s uvedením formy a výše příspěvku. Rovněž znovu požádala o poskytnutí kopií veškerých faktur, přičemž vyjádřila nesouhlas s tím, že by na fakturách mohly být citlivé údaje nebo údaje obsahující obchodní tajemství. Taktéž požádala o poskytnutí kopie smlouvy (smluv) s překladatelskou firmou.
9. Na základě této nové žádosti o poskytnutí informací byl žalobkyni dne 16. 11. 2015 zaslán přípis označený jako „*Poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (...)*“. Žalovaná v něm upřesnila údaje o nákladech kulturní akce na 420 488 Kč bez DPH. Ohledně uvedení sponzorů setrvala na tom, že jediným sponzorem byla společnost Škoda Auto, která darem poukázala Magistrátu města Mladá Boleslav 400 000 Kč a následně si žalovaná vyfakturovala u Magistrátu města Mladá Boleslav 413 223 Kč. Ohledně požadavku na poskytnutí požadovaných kopií smluv a faktur žalovaná uvedla, že *žádost musí odmítnout* podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to s odůvodněním, že se jedná o listiny obsahující skutečnosti tvořící obchodní tajemství. Kopie dokladů (faktur a smluv) žalovaná *odmítla* poskytnout také podle § 14a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to z toho důvodu, že zejména smlouvy obsahují informace, které jsou předmětem práva autorského a nelze je poskytovat. Smlouvy dále obsahují i osobní údaje, které jsou podle žalované podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím další překážkou pro jejich poskytnutí. V posledním bodě přípisu žalovaná uvedla, že na překladatelské služby nebyla sepsána žádná písemná smlouva. Existuje pouze objednávka, která byla žalobkyni již poskytnuta.
10. Žalobkyně následně napadla postup žalované stížností ze dne 2. 12. 2015, ve které uvedla, že nesouhlasí s tím, že požadované smlouvy a faktury obsahují obchodní tajemství či citlivé údaje. Dle žalobkyně se jednalo o veřejnou kulturní akci, která byla financována z veřejných zdrojů, a proto nemohou smlouvy týkající se této akce obsahovat obchodní tajemství.
11. Dne 12. 2. 2016 rozhodlo představenstvo žalované napadeným rozhodnutím o podané stížnosti tak, že potvrdilo předchozí postup při vyřizování žádosti o informace s tím, že má za to, že byly žalobkyni veškeré požadované informace poskytnuty a že faktury se poskytovat nemusí, protože se jedná o účetní doklady, a tak zcela postačuje, když jsou poskytnuty ceny služeb a dodávek. Představenstvo označilo stížnost za neoprávněnou.
12. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud předesílá, že předmětem soudního přezkumu v dané věci je pouze rozhodnutí žalované o stížnosti žalobkyně ze dne 30. 10. 2015. Na žádost o informace ze dne 24. 9. 2015, která je rovněž součástí správního spisu, byly žalobkyni poskytnuty odpovědi přípisem ze dne 8. 10. 2015. Žalobkyně proti vyřízení této první žádosti nepodala odvolání ani stížnost. Z toho důvodu má soud postup žalované při vyřizování žádosti o informace ze dne 24. 9. 2015 za uzavřený. Žalobkyně ostatně postup při vyřizování první žádosti ani v podané žalobě nikterak nezpochybňuje.
14. Soud zkoumal, zda jsou v daném případě splněny procesní podmínky, jejichž případný nedostatek by mohl bránit meritornímu projednání věci.
15. V prvé řadě soud posuzoval, zda věc patří do pravomoci soudů ve správním soudnictví. V této

souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014-28, podle něhož „(...) v řízeních, která se týkají žádostí o poskytnutí informací dle informačního zákona, je **pro posouzení pravomoci soudů ve správním soudnictví klíčová úvaha, zda se nachází žalovaný, po kterém jsou požadovány informace, v postavení povinného subjektu dle § 2 odst. 1, 2 informačního zákona.** Pokud povinným subjektem je, je nutné na něho nahlížet v souladu s definicí obsaženou v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako na správní orgán, který může autoritativně působit v oblasti veřejných subjektivních práv a povinností (...). V opačném případě by soud musel žalobu odmítnout, byť by tak mohl učinit - v daném případě poněkud nezvykle - až poté, kdy by postavení žalovaného z pohledu informačního zákona vyhodnotil hmotněprávně.“

16. Soud tedy jako předběžnou otázku zkoumal, zda je žalovaná povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanoví, že povinnými subjekty, které mají povinnost poskytovat informace, jsou mimo jiné i *veřejné instituce*. Soud ověřil z veřejně dostupných údajů veřejného rejstříku, že žalovaná je obchodní korporací, jejímž jediným akcionářem je Statutární město Mladá Boleslav. Jedná se o městskou společnost vlastněnou a plně ovládanou tímto územním samosprávním celkem, jejímž předmětem činnosti není primárně dosahování zisku, ale naplňování veřejného účelu. Právní a majetková struktura, jakož i její účel tedy odpovídají znakům veřejné instituce, jak je vyložil Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, publ. pod č. 10 sv. 44 Sb.ÚS. Soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, publ. č. 1688/2008 Sb. NSS, ve kterém NSS vyslovil závěr, že „[u] *akciové společnosti založené územním samosprávním celkem, jejíž orgány jsou vytvářeny tímto územním samosprávním celkem jako jediným akcionářem společnosti, který zároveň zákonem stanovenými prostředky vykonává dohled nad činností akciové společnosti plnící veřejný účel (provozování fotbalu v dané obci), převažují znaky svědčící o její veřejné povaze, a jedná se tedy o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.*“ Tyto závěry jsou v dané věci plně aplikovatelné, a to i ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, kterým byl zkorigován dřívější přístup judikatury NSS k výkladu pojmu veřejná instituce (srov. např. rozsudek NSS ze dne ze dne 6. 10. 2009, čj. 2 Ans 4/2009-93, publ. pod č. 1972/2010 Sb. NSS). Ústavní soud v bodě 71 citovaného nálezu uvedl, že „[p]ovahu veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím naopak v žádném případě nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), **pokud by stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly jejími jedinými společníky, případně pokud by všichni její společníci nesestávali z těchto subjektů.**“ Z uvedeného lze a *contrario* dovodit, že dle Ústavního soudu je třeba i nadále považovat za veřejnou instituci obchodní korporaci zřízenou státem či územním samosprávním celkem, který je jejím jediným společníkem. Tak tomu je i v tomto případě. Soud proto konstatuje, že žalovaná je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, na kterou se vztahuje povinnost poskytovat informace. Projednávaná věc patří do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
17. Dále se soud zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí správního orgánu ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a není vyloučeno ze soudního přezkumu (§ 70 s. ř. s.). Z postupu žalované a obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že podání, kterým žalobkyně napadla postup při vyřizování stížnosti, posoudila žalovaná (i s ohledem na jeho označení) jako stížnost podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. V souladu s tím také o tomto podání rozhodla tak, že ji zamítla. [Ačkoliv správně měla v takovém případě postup povinného subjektu *potvrdit* - § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím]. V této souvislosti je však třeba uvést, že pátý senát NSS svým usnesením ze dne 28. 11. 2017, č. j. 5 As 18/2017 – 15, předložil rozšířenému senátu NSS k rozhodnutí otázku, zda je rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutím, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., anebo v případě negativního vyřízení této stížnosti je třeba podat nečinnostní

žalobu dle § 79 a násl. s. ř. s. Podstatou právní otázky předložené rozšířenému senátu je, zda lze rozhodnutí o stížnosti, kterým byl potvrzen postup povinného subjektu při vyřizování stížnosti, podrobit soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, či nikoliv. Pokud by tedy v daném případě napadené rozhodnutí skutečně bylo rozhodnutím o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, pak by bylo na místě řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, neboť teprve na základě jeho rozhodnutí by bylo možné učinit závěr o tom, zda je žaloba projednatelná.

18. Soud však s ohledem na postup žalované, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí o stížnosti ve smyslu § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Přípisem ze dne 16. 11. 2015 byla žalobkyni poskytnuta část informací, o které žádala. Z obsahu tohoto přípisu je dále beze vší pochybnosti zřejmé, že zbylé informace (faktury a smlouvu s překladatelskou firmou) žalovaná jako povinný subjekt *odmítla* žalobkyni poskytnout. Žalovaná přitom neposkytnutí informací stručně odůvodnila, a to odkazem na ochranu obchodního tajemství, autorských práv k dílu a existenci citlivých údajů podle § 9 odst. 1, § 14a odst. 1 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Byť tedy přípis žalované ze dne 16. 11. 2015 na první pohled nemá formu rozhodnutí, neboť neobsahuje zákonem požadované náležitosti rozhodnutí podle § 68 a § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to zejména řádný výrok, odůvodnění a poučení účastníka řízení, z materiálního hlediska se o rozhodnutí jedná, neboť je z něj patrné, jaká věc byla předmětem řízení a jakým způsobem žalovaná jako povinný subjekt rozhodla. Přípis byl zároveň žalobkyni řádně oznámen doručením. Z hlediska obsahu se tak bezpochyby jedná o rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým byla žádost o poskytnutí informací částečně odmítnuta (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 As 257/2015-58, a ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 147/2005 – 107, publ. pod č. 923/2006 Sb.NSS).
19. Proti rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím lze podat pouze řádný opravný prostředek, kterým je odvolání podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud tedy žalobkyně brojila proti vyřízení její žádosti podáním ze dne 2. 12. 2015, který formálně označila jako stížnost, pak je na místě toto podání posoudit podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na jeho formální označení (§ 37 odst. 1 správního řádu) jako odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o odmítnutí části žádosti žalobkyně o poskytnutí informací. Z uvedeného pak plyne, že i napadené rozhodnutí svým obsahem představuje rozhodnutí podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým bylo odvolání, formálně nepřesně označené jako stížnost, zamítnuto. Nejedná se o rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Za této situace tedy nebylo důvodu, aby soud řízení přerušil a vyčkával na rozhodnutí rozšířeného senátu ve shora uvedené věci, neboť je zřejmé, že jeho závěry nemohou mít na posouzení této věci žádný vliv. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a není vyloučeno z přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
20. Po ověření toho, že byly naplněny také všechny ostatní podmínky řízení, přistoupil soud k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů.
21. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ta se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádal-li se správní orgán s námitkami je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007,

č. j. 8 Afs 75/2005-130, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V případě rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace navíc § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím stanoví, že pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského, musí být „*v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.*“ Rovněž absence této náležitosti odůvodnění činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

22. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba přisvědčit. Žalovaná v přípisu ze dne 16. 11. 2015, kterým žádost zčásti odmítla, pouze obecně uvedla, že odepřené informace nelze poskytnout s ohledem na ochranu obchodního tajemství, ochranu autorských práv k dílu a existenci osobních údajů podle § 9 odst. 1, § 14a odst. 1 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto závěry však nikterak nekonkretizovala. Z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, jaké faktury obsahují údaje, které nelze poskytnout, o jaké konkrétní údaje se má jednat, a jaké konkrétní důvody brání poskytnutí každého jednotlivého údaje. Není zřejmé ani to, zda se důvody odepření vztahují na všechny faktury nebo jen některé z nich. Žalovaná rovněž neidentifikovala nositele práv k obchodnímu tajemství nebo předmětu ochrany autorských práv, jak jí ukládá § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nezapomínala se ani otázkou, zda by s ohledem na zásadu přiměřenosti nebylo možné v souladu s § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout požadované informace (faktury) alespoň v částečném rozsahu po vyloučení údajů, které poskytnout nelze (např. začerněním).
23. Judikatura správních soudů přitom klade značný důraz na to, aby výjimky z povinnosti poskytovat informace byly používány pouze v odůvodněných případech, kdy poskytnutí informace koliduje s veřejným zájmem na jejich ochraně anebo s oprávněnými zájmy a právy soukromých osob. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí být především řádně odůvodněno, a to nejen obecným odkazem na ustanovení zákona, ale i konkrétními skutečnostmi, o které povinný subjekt opírá závěr o tom, že existuje zákonná překážka, která brání poskytnutí informace.
24. K výjimce podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím soud zdůrazňuje, že aby mohlo dojít k vyjmutí informace z povinnosti ji poskytnout, musí být odůvodněn závěr o tom, že se jedná o předmět práva autorského, který je vymezen v § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“), přičemž dle § 2 odst. 1 autorského zákona „*je předmětem práva autorského dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen „dílo“). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.*“ V souvislosti s definicí díla je pak třeba respektovat, že pojem autorského díla je objektivní a nelze dohodou stran stanovit, že určité dílo (nikoli ve smyslu autorského zákona) bude za dílo podle § 2 odst. 1 autorského zákona považováno. Výjimka se navíc týká pouze poskytnutí samotného autorského díla, nikoliv však informací, které s tímto dílem souvisejí (faktury za jeho nákup či poskytnutí licence).
25. Pokud jde o ochranu obchodního tajemství, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 – 37, ve kterém se uvádí, že „*[z] hlediska § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o poskytnutí informace. V souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nelze z důvodu ochrany obchodního tajemství odepřít poskytnutí informace o ceně, která bude hrazena z veřejných rozpočtů. (...) Smyslem tohoto ustanovení je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jelikož samotná informace o ceně nevypovídá o způsobu hospodaření, je nutné společně s ní vždy poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, za něž se cena poskytuje, a to v rozsahu*

nezbytném pro posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků. K tomuto ještě soud doplňuje odkaz na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007 – 106, ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodl, že „[p]oubé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostačující k tomu, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta s odkazem na § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22. 3. 2006. Správní orgán je vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle § 17 obchodního zákoníku.“ Vzhledem ke změně právní úpravy musí nyní obchodní tajemství splňovat podmínky § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.

26. Pokud jde o ochranu osobních údajů na základě výjimky podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba v odůvodnění uvést, jaké konkrétní informace představují osobní údaj. Podle § 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže ho lze přímo nebo nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Specifická je pak situace při poskytování údajů dle zákona o svobodném přístupu k informacím o právnických osobách. NSS v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 6 A 83/2001 – 39, konstatoval, že „[p]odle ustanovení § 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, je ochrana poskytována fyzickým, nikoli právnickým osobám. Není proto důvodu odmítnout žádost o poskytnutí informace ve formě kopie rozhodnutí (...) vydaného v konkrétní věci právníké osobě.“ Obdobně se vyslovil i Ústavní soud ve vztahu k podnikajícím fyzickým osobám, a to v nálezu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 299/2004 Sb., v němž uvedl: „Uvedený zákon (ochrana osobních údajů) totiž vymezuje v ustanovení § 1 (předmět úpravy) svoji osobní působnost tak, že se vztahuje na ochranu osobních údajů fyzických osob. Nechrání tedy osoby právníké. Pokud jde o fyzické osoby, které jsou podnikateli (...) lze usuzovat stejně, neboť z hlediska jejich statusu je nutno za rozlišovací kritérium považovat jejich činnost podnikatelskou. Údaje o této činnosti (stejně jako v případě právnických osob) tedy – podle mínění Ústavního soudu – ochrany podle zákona č. 101/2000 Sb., nepožívají“.
27. Jak již bylo naznačeno, prvostupňové rozhodnutí žalované v tomto směru postrádá jakékoliv skutkové či právní úvahy, které by mohly vést k závěru, že je naplněna některá ze zákonných výjimek z povinnosti poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud tedy žalobkyně v odvolání ze dne 2. 12. 2015, formálně označeném jako stížnost, vyjádřila svůj nesouhlas se závěrem, že požadované informace obsahují obchodní tajemství nebo citlivé údaje, měla žalovaná specifikovat důvody, proč došlo k odmítnutí žádosti o poskytnutí kopií faktur. Dále bylo její povinností vypořádat se náležitě s námitkami žalobkyně a posoudit žádost v intencích shora citované judikatury. To však žalobkyně neučinila, neboť se k otázce existence obchodního tajemství, autorských práv či citlivých údajů ani zmínkou nevyjádřila. Z rozhodnutí není seznatelné, z jakých důvodů shledala, že námitky žalobkyně jsou liché, mylné či vyvrácené. Při vypořádání námitek totiž nepostačí pouhé konstatování, že odvolací orgán s námitkami nesouhlasí, ale je nutné, aby náležitě vysvětlil, proč považoval námitky za nedůvodné a prvostupňové rozhodnutí za souladné se zákonem.
28. Za odpovídající vypořádání námitek přitom nelze považovat názor žalované, že není třeba poskytnout faktury, o které žalobkyně žádala, neboť jde o účetní doklady a „je zcela dostačující poskytnutí informace o ceně poskytované služby nebo dodávky.“ V tomto ohledu lze přisvědčit žalobkyni v tom, že faktury představují specifickou formu informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Touto otázkou se ostatně zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 10 A 18/2013-62, v němž konstatoval, že „[p]okud může být informací „jakýkoli obsah“, v „jakékoli podobě“ a záznamenaný na „jakémkoli nosiči“, pak jím zcela

nepochybně může být i obsah faktury zaznamenaný v písemné podobě na listinném vyhotovení faktury.“ Žalovaná je co do formy poskytovaných informací vázána žádostí o informace (§ 4a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím). Od této formy se může odchýlit jen tehdy, stanoví-li tak zákon. Žalovaná tak nemůže svévolně a bez řádného odůvodnění rozhodnout, že namísto požadovaných kopií faktur poskytne pouze informace o ceně za služby nebo dodávky. Nadto z obsahu správního spisu plyne, že dílčí údaje o cenách jednotlivých plnění nebyly žalobkyni poskytnuty, neboť žalovaná sdělila pouze souhrnnou výši nákladů vynaložených v souvislosti s festivalem.

29. Soud proto shrnuje, že žalovaná nejenže neodstranila nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, ale navíc se sama nevypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně, čímž zatížila i vlastní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Soud proto shledal první námitku důvodnou.
30. Důvodnou shledal soud i námitku týkající se nesprávného procesního postupu žalované. Jak již bylo shora uvedeno, žalovaná v prvním stupni vyřídila žádost žalobkyně pouhým přípisem, aniž by o odmítnutí části žádosti vydala rozhodnutí obsahující náležitosti rozhodnutí podle § 68 a § 69 správního řádu, zejména řádný výrok, odůvodnění a poučení účastníka řízení. Tímto postupem byl nastolen stav právní nejistoty, v důsledku něhož nebylo zřejmé, zda o žádosti bylo v plném rozsahu rozhodnuto či nikoliv. Žalobkyně tak byla ponechána na pochybách, zda má proti postupu žalované brojit odvoláním podle § 16 nebo stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Právě v důsledku vadného postupu žalované žalobkyně nesprávně označila své podání jako stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, zjevně vedena mylným názorem, že o odmítnutí části žádosti nebylo rozhodnuto. Nelze přitom vyloučit, že pokud by žalovaná postupovala v souladu s § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a vydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti v náležité formě a se všemi náležitostmi, mohla by žalobkyně formulovat odvolací námitky přiléhavěji důvodům částečného odmítnutí žádosti a dané procesní situaci. Uvedené procesní pochybení pak žalovaná neodstranila ani v rámci odvolacího řízení. Jedná se proto o vadu řízení, která sama o sobě mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit.
31. Naopak nedůvodnou shledal soud námitku žalobkyně, podle níž jí měla být poskytnuta kopie smlouvy s překladatelskou společností. Je pravdou, že povinné subjekty mají povinnost poskytnout i takové informace, kterými sice v době podání žádosti nedisponují, avšak právní předpisy jim ukládají povinnost s nimi disponovat (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, publ. pod č. 2635/2012 Sb.NSS). Zákon v případě obchodní smlouvy, jejímž předmětem je zajištění překladatelských služeb, nestanoví obligatorní písemnou formu. Uzavírání smluv písemnou formou je sice vhodné z hlediska ochrany zájmů veřejného subjektu i z hlediska kontroly nakládání s veřejnými prostředky, to však samo o sobě není důvodem k závěru, že žalovaná byla povinna disponovat smlouvou v písemné formě. V této souvislosti lze odkázat i na komentářovou literaturu, podle níž „[d]ovožovat povinnost mít konkrétní informace v podrobné struktuře jen z obecných povinností by nakonec vedlo k absurdním situacím, v nichž by např. již s obecnou povinností obce účelně a hospodárně nakládat se svým majetkem, sledovat závazky a chránit tento majetek, bylo možné spojit povinnost poskytnout žadateli podrobné statistiky o nakládání s tímto majetkem, jejichž vedení by pro obec bylo zcela zbytečné a nevyužitelné“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 1256). Pokud tedy žalovaná smlouvu neuzavřela písemně, nemůže být ani poskytnuta, neboť není zaznamenaná na jakémkoliv nosiči a nemá povahu informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinné subjekty nemají povinnost vytvářet nové informace za účelem jejich poskytnutí žadateli (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Ve vztahu k žádosti žalobkyně o poskytnutí smlouvy na překladatelské služby tedy žalovaná dostala svým povinností již tím, že žalobkyni poskytla objednávku překladatelských služeb. Námitka proto není důvodná.

32. Soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou, a proto bez jednání napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.]. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stejnými nedostatky jako napadené rozhodnutí je zatíženo i prvostupňové rozhodnutí soud zrušil zároveň i toto rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace je nepřezkoumatelné, nemohl soud vyhovět návrhu žalobkyně, aby podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žalované přímo uložil povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace. Takový postup přichází zásadně v úvahu pouze tehdy, je-li rozhodnutí o odepření požadované informace přezkoumatelné (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, a ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, publ. pod č. 1469/2008 Sb.NSS).
33. V dalším řízení se žalovaná zaměří na tu část žádosti ze dne 30. 10. 2015, v níž žalobkyně žádala o poskytnutí kopií veškerých faktur týkajících se předmětné kulturní akce (včetně faktur za překladatelské služby). Žalovaná kopie faktur žalobkyni poskytne v plném rozsahu, ledaže by dospěla k závěru, že je dána některá z výjimek z povinnosti poskytovat informace. V takovém případě musí vydat v souladu s § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části obsahující veškeré formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu podle § 68 a § 69 správního řádu, resp. § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhodnutí musí především řádně odůvodnit, aby bylo přezkoumatelné. V odůvodnění je třeba uvést konkrétní skutečnosti a úvahy, které svědčí o tom, že se jedná o výjimku z povinnosti poskytnout informace. Zejména je třeba konkretizovat údaje, které mají být předmětem obchodního tajemství či autorských práv, a uvést, kdo je nositelem těchto práv. Zároveň je třeba posoudit i to, zda požadované informace skutečně objektivně mají povahu díla podle § 2 odst. 1 autorského zákona nebo obchodní tajemství podle § 504 občanského zákoníku. V případě osobních údajů bude třeba, aby žalovaná dostatečně konkrétně popsala, o jaké údaje se jedná, a z jakých důvodů nemohou být poskytnuty. Při posouzení bude žalovaná postupovat také v intencích judikatury citované v bodech 24-26 a 28 tohoto rozsudku. I pokud žalovaná dospěje k závěru, že faktury nebo jen některé z nich obsahují údaje, které nelze z některého ze zákonem stanovených důvodů poskytnout, bude třeba zvážit, zda jejich kopie nelze žalobkyni poskytnout alespoň tak, že chráněné údaje budou vyňaty (např. začerněny). Pokud by proti případnému rozhodnutí o odmítnutí části žádosti bylo podáno odvolání, je třeba se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat se všemi odvolacími námitkami. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 13 200 Kč. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Zástupce žalobkyně nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu